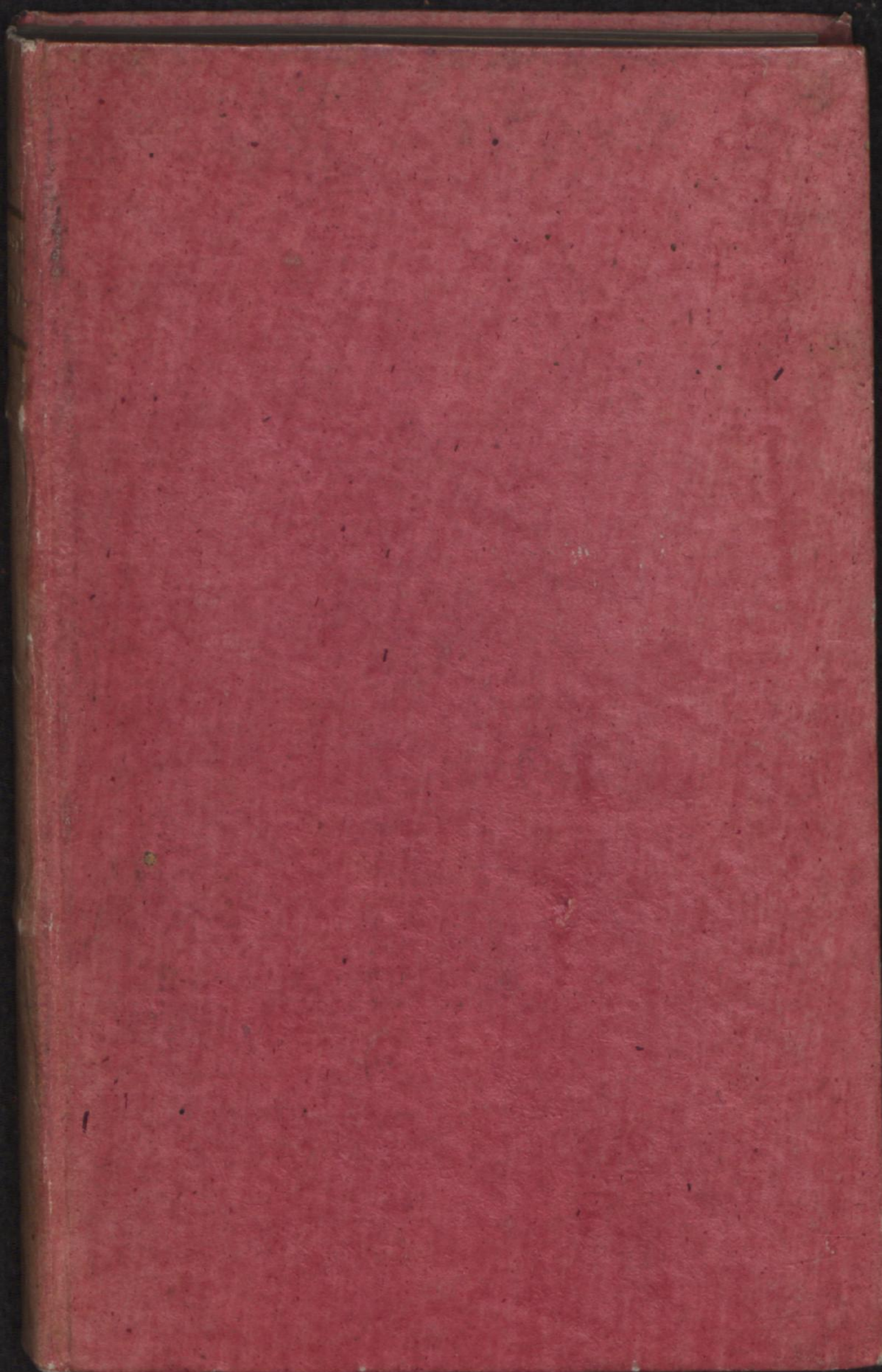
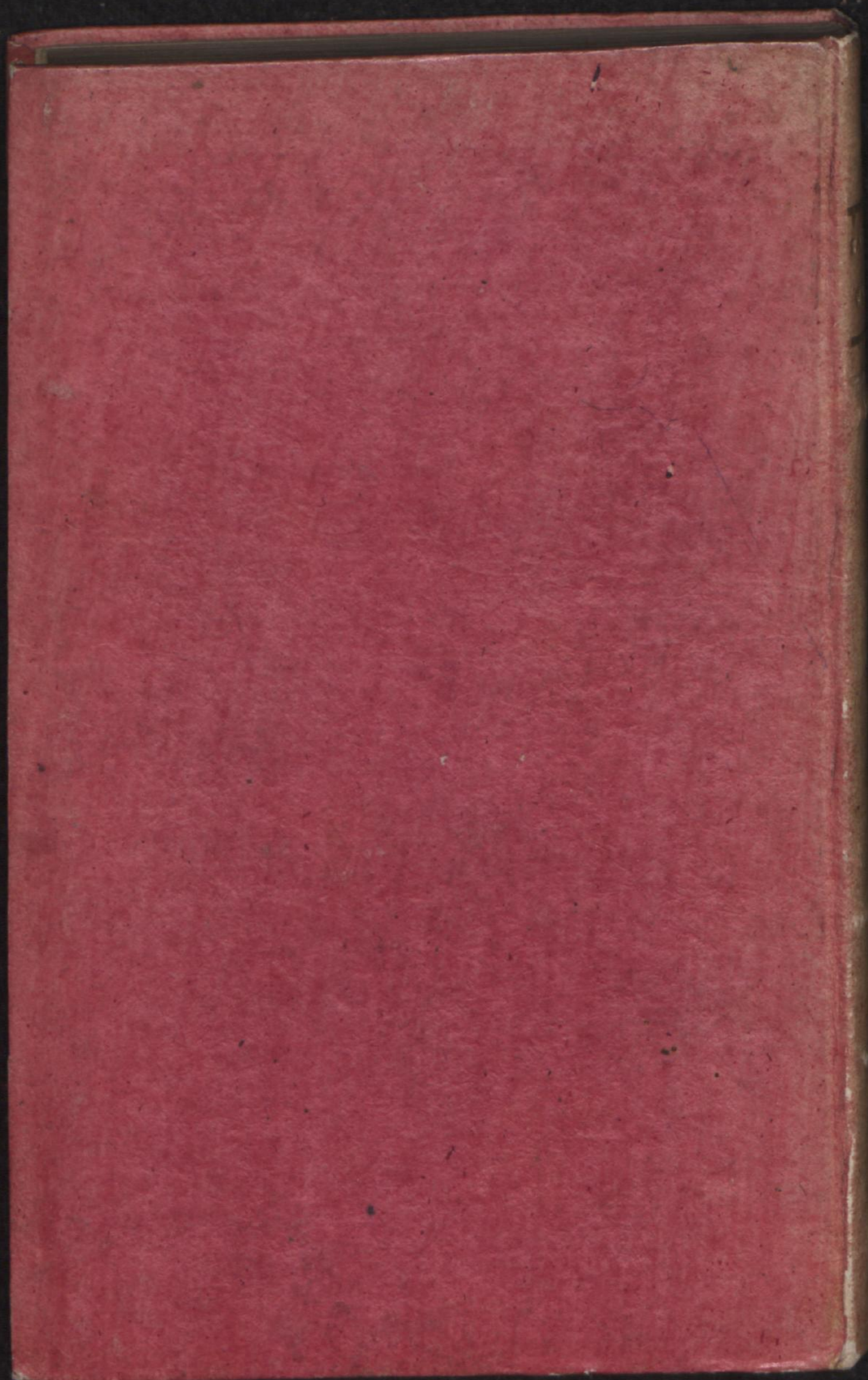
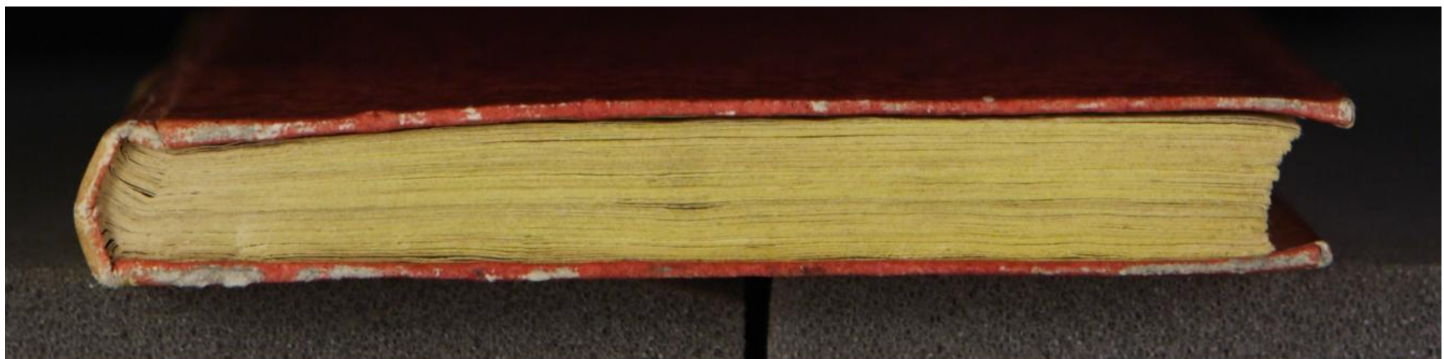
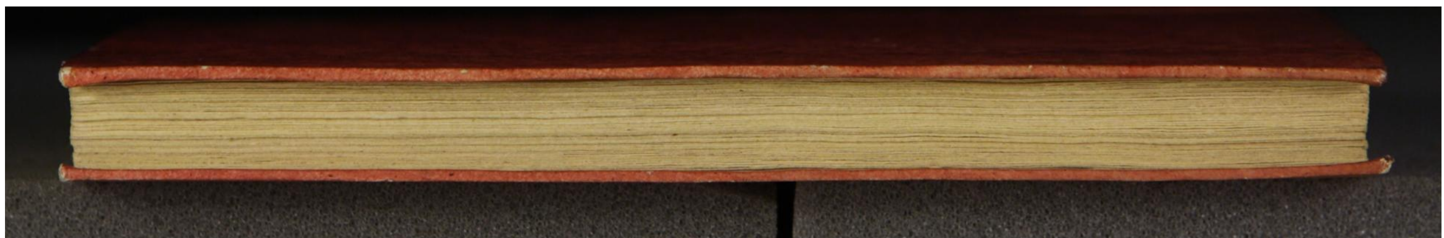

IOAN. GEORGII
SADOLINI VIBERGII,
P. L. PIARVM MEDI-
TATIONVM
LIBER.

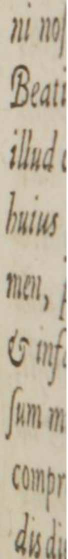

HAFNIAE,
Impreßit Laurentius Be-
nedictus.
1 5 8 1.

6

OR
ampli
Epis

IO

ni nos
Beati
illud
huius
men,
& inf
sum m
compr
dis di

ORNATISSIMO ATQVE amplißimo viro, M. Iohannj Lagonio, Episcopo Ripensi, omni reuerentia dignissimo: Domino & amico suo perpetua fide colendo,

IOAN. GEORGIVS SADOlinus Vibergius, S. D.

VERA ET IMMOTA, Domine Episcope, & idem tu amicorum dilectißime, sententia est filij DEI, Domini nostri IESV CHRISTI, dicentis: Beati qui audiunt verbum DEI, & illud custodiunt. Nam cum autor dicti huius sit ipsa veritas & veritatis lumen, pronuntiatum quoq; ipsius verum & infallibile eße iudicamus. Quod ipsum multis scripturæ sacræ testimonijs comprobari potest: quibus enumerandis dies potiùs deficeret, quàm recita-

tionis labor & industria. Quibus meditationibus dum in medijs calamitatibus me reficerem, effectum est vt hic liber mihi conscriberetur, quem ab isto euentu Piarum meditationum librum appellaui. Hinc si quid vtilitatis ad bonas mentes dimanabit, est quòd gratias agam DEO & seruatori nostro IESV CHRISTO, cuius precioso sanguine nos miseri homines ab omnibus maculis & iniquitatibus nostris emundati sumus. Etenim nihil magìs exopto quàm vt per studia mea Ecclesia Christi ornetur, & rudiores in pietate & bonis moribus erudiantur. Cæterùm cogitanti mihi, cui potißimùm amico ac patrono has meditationes dedicarem, tu mihi primus, vir optime, in mentem venisti, cuius pietatem, doctrinam, fidem & integritatem à teneris vnguiculis publicè pariter & priuatìm sensi, vidi & plané cog-

nè cognoui. Qua de re frequenter cum amicis noſtris cõmunibus dißerere ſoleo: inter quos eſt vir doctrina, virtute, rerum vſu & honorũ dignitate excellens, D. Iohannes Franciſcus Ripenſis, Medicinæ Doctor, & idem in Academia noſtra philoſophiæ profeſſor egregius. Qui cùm in exteris nationibus, tibi pariter & mihi, fuerit ob communia Muſarum ſtudia familiarißimus, veterem amicitiam quibus poteſt officijs colit, tuetur & veneratur: illudq́; à Platone præclarè ſcriptum diligenter obſeruat, Non nobis ſolùm nati ſumus: ortuſq́; noſtri partem patria vendicat, partem amici. Noſti & fratrem meum, D. Iacobum Georgium Sadolinum Vibergium, Verbi diuini in Inſula Daniæ Langlandia præconem: Cum quo dùm hac hyeme commorarer, de humanitatis tuæ officijs penè innumerabilibus, non parùm

ſum collocutus. Nec Laurentij Benedictj nomen tibi eſt obſcurum, qui cùm ſcientiæ Typographicæ ſit artifex inſignis, virtutem quoq; amat & ſectatur. Hic poſtquàm tua in ſe merita mihi enumeraſset, & Oeconomiæ tuæ ſtatum commendaſset, effectum eſt, vt qui quondã ergà te conceptus ſit amor, idem noui quaſi luminis acceſsione illuſtrior redderetur. Quæ omnia & ſingula ideò annotanda duxi, vt intelligeres me non priuato affectu, ſed bonorum conſilio amicorum huius libri mei editionem exornaſse. Mentis enim bonæ eſt, amicorum fidem & diligentiam agnoſcere: Ingenuj verò pudoris, per quos proficeris, profiteri. Hunc itaq; Piarum meditationum librum, honeſtiſsimo tuo nomini ſacrum, benignè accipe, & res meas tibi curæ & cordj eſse permitte, qui in omnes humaniſsimus

esse consueuisti. Quæ tua virtus eò clarior erit, quò arctior apud te sit futura communis quasi legis & humanæ conditionis recordatio. Filium DEI, CHRISTVM SERVATOREM toto pectore oro, vt te, Ecclesiamq́ tuam domesticam gubernet & tueatur. Viros doctos, qui apud te sunt, meo nomine saluere iube: nominatìm verò meos, ex Hegelijs familia, consanguineos, quos nosti pro salute patriæ & ciuium suorū incolumitate sollicitos esse. Iterùm atq́ iterùm vale, Ordinis nostri literarij decus & gloria. Hafniæ Non: April: Anno Domini 1581.

EPIGRAMMA.

Non equidem in toto est iucundior Orbe voluptas,
Dulcia quàm veri discere verba DEI.
Corpus enim vt Medicina iuuat, sic dogmata sacra
Instillant animis gaudia sancta pijs.
Hinc fluit æternum nectar, potusq; perennis,
Vitaq; cum superis continuanda bonis.
Hoc igitur munus iuuenesq; senesq; probate:
Dumq; licet, dignas condite mentis opes.
Nam citò transibit vanissima gloria Mundj:
Intemerata DEI nomina semper erunt.

IOAN. GEORGII SADOLINI VIBERGII,

P. L. PIARVM MEDITATIONVM LIBER.

AD LECTOREM.

Dum studio sacras sacro res, optime lector,
Tractamus, pura concipe mente DEVM.
Mente DEVM pura qui cōcipit, ille profectò
Posthabitis nugis seria sacra probat.

CATECHISMVS, SIVE CHRISTIANÆ RELIGIONIS ELEMENTA.

DOgmatis ætherij diuina elementa recludo:
Aures ô cupidas arrige, parue puer.
Disce lubens quæ sit via veræ recta salutis:
Disce DEI viui Verba verenda sequi.
Qui reliquas miro studio complectitur artes,
Nec sua cœlesti pectora luce fouet:
Ebrius hic fertur vana dulcedine rerum,
Donec in exitium præcipitandus eat.
Cyclopem Siculum sic ampla lagena fefellit
Replentem sapido guttura vasta mero:

Vndè per insultum versuti lusus Vlyssis,
    Luminis & visus commoditate caret.
Dumq́; ruit tenebris iam circumfusus opacis,
    Et querula syluas aruaq́; voce replet:
Abstulit ipse iocos, atq; abstulit ipse cachinnos,
    Pulsatus sannis scommatibusq; vafris.
Hei mihi, quàm multis erroribus ille rotatur,
    Æterni quem non lux iuuat alta DEI.
Ergò pios monitus, puer ô dilecte, capesse:
    Et tua per legis lumina corda rege.
Tùm quoq; fide DEO, votisq́; insiste pudicis:
    Et studio recto cætera sacra proba.
Grata DEO res est mens candida, linguaq́; sancta,
    Atq; vtranq; decens quod comitatur opus.
In primis summi perpende statuta Parentis,
    Quæ proprio magnus prodidit ore DEVS.
In tabulis digito Domini signata duabus,
    Hæc eadem Moses hac ratione tulit.
Ægypti qui te seruili è carcere duxi,
    Ipse ego sum Dominus, sum DEVS ipse tuus.
Ante meam faciem ne numina vana subinfer:
    Numina, Diuorum quæ malè nomen habent.
Sculptile ne facito, nec tu simulacra parato
    Quæ tenet aut cœlum, terra úe, quæ úe fretum.
Hæc nec adorato, nec cultu efferre studeto,
    Mandati aßertor qui cupis eße mej
Nanq; DEVS, Dominus, Zelotes, fortis & acer,
    Castigo veterum facta proterua patrum.

Castigo

Caſtigo natos, & qui naſcuntur ab illis,
  Et reprimo cunctos quēs odioſus ego.
Vindice me, quoties iuſtam feror acer in iram,
  Tertia concutitur quartaq́ progenies.
At per mille gradus illorum protego ſtirpem,
  Mente verecunda qui mea iuſſa colunt.
Per Domini nomen fera ne periuria necte:
  Blaſphemam linguam pœna ſeuera manet.
Sabbata ſanctificans feſtiua luce quieſce:
  In curis bis tres ſufficit ire dies.
Septima ſacra DEO ſoli tribuenda putato,
  Illa miniſterio non ſatis apta tuo.
Temporibus ſacris curam intermitte profanam,
  Inq́ pijs ſtudijs ſit tua tota domus.
Omnipotens Dominus fecit ſex cuncta diebus,
  Quæ totum cœlum, totus & Orbis habet.
Septima lux illum placidè requieſcere vidit,
  Vnde creatori eſt ſanctificata DEO.
Dilectos merito venerare fauore parentes,
  Vt veniant vitæ tempora læta tuæ.
Humanum, ferus ingenio, ne funde cruorem:
  Pura tibi ſit mens, ſit tibi pura manus.
Effuge adulterium, vetitaq́ libidinis auſus:
  Spiritus in caſto pectore caſtus aget.
Quiſquè ſuum teneat, fraus & dolus omnis abeſto:
  Fures ne tolera, furta nec vlla patra.
Lædere nec quenquam mendaci voce labora:
  Cùm potis es iuſtè quemquè iuuare, iuua.

Quas

Quas alius pacto sibi quouis poßidet ædes,
Has desiderio ne tibi quære malo.
Nec sociam alterius, neu seruos, néue puellas,
Néue alias vllo res tibi posce dolo.
Sedulus hæc rigidi perpende statuta Tonantis,
Teq; illa trutina sæpè probare stude.
Eheu me miserum: Viciatus origine prima,
Crimina naturæ sentio tetra meæ.
Diuinæ terret fera me sententia legis:
Terret me iusti vox animosa DEI.
Hei mihi, quid faciã? quò me nunc deniquè vertã?
Ante oculos video Tartara dira meos.
Te, mea mens, releua: Cedat dubitatio cæca:
Pharmaca sunt morbo grata parata tuo.
Contriuit Satanam furiosum, nobile semen
Filius ille DEI, Virginis ille puer.
Per CHRISTVM Iesum supremo nempè parentj
Vera fides hominem conciliare potest.
Quæ fidej verò rectæ confeßio fertur,
Militibus Christi teßera dicta venit.
Ipsa etiam niueo fulgens Ecclesia vultu,
Tam sacra diuino pectore signa gerit.
Tu quoq; fac animo puro linguáq; sonante,
Parue puer, mecum talia verba legas.
Spes mea fixa DEO est patri, qui cuncta gubernans
Inuicta monstrat cœlica sceptra manu.
Qui roseis nitidum stellis ornauit Olympum,
Addidit & terræ flumina, stagna, freta.

In Christum IESVM fiducia nostra recumbit,
Qui Patris æterni Filius vnus adest.
Quem Maria è sancto conceptum Flamine mater,
In lucem salua virginitate tulit.
Præside qui passus tormentum immane Pilato,
Victima pro nobis in cruce factus erat.
Exhalans animam lumen vitale reliquit:
Et tumulo exangui frigida membra dedit.
In Stygium victor se transtulit inclytus Orcum,
Quà scelus & dæmon, morsq́ꝫ profunda sedent.
Tertia cùm lætos vultus aurora reduxit,
In lucem rediit filius ille DEI,
Stelliferam, terras linquens, remeauit in aulam:
Æterni ad dextram considet ille patris.
Inde reuersurus, viuos functosq́ꝫ sepulcro
Qui sistet iudex ante tribunal, erit.
Qui Patris & Nati procedit Spiritus ore,
Hunc etiam veneror non titubante fide:
Per cuius placidum florens Ecclesia numen,
Membra fouet pura candidiora niue.
Tetra remittuntur nobis duce crimina Christo,
Quo mediante minax tollitur ira DEI.
Principis aduentu summi caro nostra resurget:
Et repetet massam mens animosa suam.
Tunc, censore DEI Nato, ruet impia turba:
Cœtibus electis vita perennis erit.
Ista est vera fides, ista ancora certa salutis:
Ista est militibus tessera fida piis:

Quam

Quam qui non seruat, proh quãtis voluitur vndis?
Quàm citò Tartarijs hostibus obijcitur?
Quàm citò turbatur deceptus fraudibus atris?
Quàm ruit ille dolis, quàm ruit ille minis?
Cepta fides vano ne fiat mortua corde,
Paßibus hoc æquis carpe libenter iter.
Pectore contrito vitæ delicta fatêre:
Fide DEO, affectus & moderâre tuos.
Cumq; parùm valeat nostrorum cura laborum,
Nì DEVS auxilium consiliumq; ferat:
Addictus Christo mediatoriq; duciq;,
Diuinis precibus sollicitato Patrem.
Christus enim Orandi formam præscripsit honestam,
Quam tali expreßit nostra Camœna modo.
Summe Pater, celsam cui præbent æthera sedem:
Sit sanctum toto nomen in Orbe tuum.
Adueniatq; tuum regnum, Rex optime Regum:
Dedita sint Verbo pectora nostra tuo.
Inter mortales rata sit tua sancta voluntas,
Ætheria veluti dicitur eße domo.
Mentes & pariter tu corpora pascito nostra,
Et famulis dona grata alimenta tuis.
Peccatum nostrum placidè delere memento,
Ergà alios veluti turba modesta sumus.
Nec sine nos vnquàm tentatio noxia fallat,
Nos úe premat Stygij fraus scelerata ducis.
Cumq; sit haud paucis hæc prægnans vita periclis,
Nos, precor, à cunctis exonerato malis.

Isto sæpè modo Cœlestem accede Parentem,
O puer, & venient omnia læta tibi.
Id fore promittit diuini pagina libri:
Comprobat hoc ipsum Filius ipse DEI.
Æolijs hæc ne ventis sacra dicta ferantur,
Quàm benè nostram augent inclyta signa fidem.
Per signum externum sese DEVS inserit ipsis
Cœtibus electis, pectoribusq́ probis.
Occurrunt primùm sacræ mysteria Cœnæ:
Tam celebris verò quem fugit historia?
Nocte sub obscura, quà proditione nefanda
Traditus infesto Christus ab hoste fuit:
En, puris capiens manibus Cerealia dona,
Dilecto soluit vota precesq́ Patri.
Acceptum panem digitis in frustula fregit:
Discipulisq́ suis hæc alimenta dedit.
Vocibus his vsus, quod do præsumite, dixit:
Sumite, nam tales conuenit esse dapes.
Corpus id esse meum, fido vos corde tenete,
Pro genere humano quod datur, ecce, neci.
Hanc Cœnam quoties estis gustare parati,
Voluite quæ de me commemorare decet.
Hanc vbi discipulis escam sub pane dedisset,
Assumit calicem, votaq́ sancta facit.
Et cùm deuoto dixisset pectore grates,
Illa suis socijs pocla tenenda dedit.
Oreq́ mansueto suauissima verba locutus,
Hoc vobis gratum sumite munus, ait.

Hinc bibite vnanimes, & noscite nobile munus:
Hic sanguis verè est, quem cruce fundo, meus.
Cuius præsidio delentur crimina vestra,
Vestraq; mens verè purificata viget.
Hunc calicem quoties estis libare paratj,
Officium hoc in vos, concelebrate, meum.
Hoc pacto instituit Christus sacram ipse Synaxin:
Fœlix qui dignè munera tanta capit.
Fœlix hic, inquam: sed & idem iure beatus,
Qui baptizatus dogma salutis amat.
Victor enim Christus Cœli ascensurus in aulam,
Dixit Apostolico talia verba choro.
Ite mei socij, totum vos ite per Orbem,
Atq; Euangelij pandite dona mej.
Baptizate omnes gentes in nomine sancto
Et Patris, & Nati, Flaminis atq; sacri.
Quippè reuelatum digno qui pectore verbum
Suscipiat, monitis credat & vsquè meis:
Nec fugiat claram puri baptismatis vndam,
Hic fulgens nostri regni habitator erit.
Vos autem, ô socij, quos recreo flamine sancto,
Huc agite, en vobis Spiritus ille datur.
Vos etiam quorum peccata remittitis, illi
In cœlo statuant ipsa remissa sibi.
Quæ constringetis, constricta piacula sunto,
Quà patet æternæ Regia celsa domus.
Ista serenato, Christus DEVS edidit ore,
Quæ pater ætheria summus ab arce probat.

Huc

Huc igitur properans, Patrem cole, dilige Natum,
Muneraq; æterni Flaminis æqua cape.
Et tibi ne deſis, ſpecioſo tramite vadens
Per methodum rectam ferq; referq; pedes.
Vade puer, quid te mundus remoretur iniquus?
Voce ſui Nati te Pater, ecce, vocat.
Fœlix qui vocem Chriſti ſectatur amatq;,
Officiumq; ſuum cum pietate facit.
Optimus eſt etenim fidej theſaurus amœnæ,
Frugiferis ſtudijs glorificare DEVM.

CARMEN EXHOR-TATORIVM.

DOgmata pauca tibi tradam, dulciſſime filj:
Mentem adhibe lætam: paucis, quæ ſentio, dicam.
Si mea compoſito ſeruabis pectore verba,
Dulcia traduces optatæ tempora vitæ.
Quicquid es acturus, verum fac Numen adores:
Suſcipit omnipotens Dominus pia vota bonorum.
Quid vigiles proſunt curæ grandesq; labores,
Si tibi neglectus DEVS impedit omnia cœpta?
Ille DEVS verus, non quem nos fingimus ipſi,
Sed qui per Verbum toti ſe prodidit Orbi:
Hoc verbum Moſes, Pſalmographus atq; Prophetæ,
Et demùm Chriſtus, Chriſti & ſonuêre miniſtri.
Ne fruſtrà iures: Vbi rectus poſtulat vſus,
Sit DEVS ipſe tuæ fidej fons, primaq; meta.

Hei mihi, qui vafra cælat periuria fraude,
Ipsum magna DEI sceleratum conteret ira.
Sacra para precibus castis, votisq; pudicis:
Hos vitulos, hæc thura, DEI benè ponis ad aras.
Conueniet sanctis quoties Ecclesia templis,
Fac tua dilectum decoret præsentia cœtum.
Qui benè saluifico didicisti fidere Christo,
Inter mortales rectè quoq; viuere disce.
Illa est æterno pietas gratissima Regi,
Humano generi quæ commoda plurima præstat.
Res age te dignas, & honesto exurge labore:
Ocium enim Satanæ puluinar dicitur esse:
Perdidit Ægystum torpens ignauia vitæ
Dum studium fugitat pulcrum curamq; laborum.
Dilige maiores, æquales atq; minores,
Quaq; potes cunctos ratione iuuare, iuuato:
Ante alios autem caros reuerere parentes,
A quibus exortus vitæ primordia ducis,
Cedendum est senibus, decorādaq; grandior ætas,
Quod monet Entellus pulsans versansq; Dareta.
Te magìs alliciet candor tuus, & tua fama,
Vt tibi sit curæ virtus grauitasq; senilis.
Irritare autem dictis factis ve caueto
Quos melior virtus maiorq; potentia munit:
Caußa quippè cades spe defraudatus inani,
Et referes risum naso excipiendus adunco.
Debita solue pijs doctoribus atq; magistris,
Præsidio quorum poteris sapientior esse.

Qui

Qui præceptores verbis traducit ineptis,
Ingratum spurium prodit se corde feroci,
Quæ bona conatu recto percepta, fideli
Corde tenes, alios pulso liuore doceto:
Candidulis animis sua præbet munera Pallas,
Semina doctrinæ latum vt spargantur in Orbem.
Plurima percipies proprio, studiose, labore:
Nec minor est virtus alios audire docentes.
Qui neutrum curat, sed inertem ducere vitam
Sustinet, hic nullum prognatus fertur in vsum.
Elige quos virtus decorat formosa sodales:
Nam socij praui sunt præsentißima pestis.
Noueris hos, illos verò prudenter amato:
Omnibus ex æquo iungi, dementia cæca est.
Vt mores hominũ nunc sunt, sapientia summa est,
Non temerè cuiquam confidere: Fidere nulli,
Cordis inhumani est, animi sed prorsus inepti
Credere se cunctis quos offert mobilis aura.
Munere seduci caueas, nec vendere leges
Aßuescas precio, nec iura fauoribus ornes:
Iustus enim Domini est oculus, nec fallitur vnquã
Omnia qui solus cordis penetralia lustrat.
Rectores populi, quibus est respublica curæ,
Pastoresq; gregis sancti reuerenter honora:
Qua ratione valet corpus, si cætera membra
Contemerant dignum capitis cordisq; decorem?
Queis Deus & virtus meritã dedit alta coronã,
Hos quoq; tu niueo dignos reputabis amore.

Quid te liuor edet? quos serpens iste perurit,
Ad Phlegethontis aquas iter his mors sternit amara.
Deriuare caue in vicinum tristia damna:
Si potes, auertas. Homines qui lædere gaudet,
Pessimus ipse sibi est: & in ipsum sæpè redundant
Artificem, quæcunq; manus struxêre dolosæ.
Innocuas prohibeto manus à cæde cruenta:
Crudeles animi furijs agitantur & igne
Dæmonis horrendi: qui sese sanguine fœdant
Humano, celeri lapsu voluuntur in Orcum.
Hostibus obiectus, contendito viribus æquis:
Naturæ leges vitam defendere suadent.
Qui non, quandò potest, hostes auertere curat,
Hunc sua in exitium præsens ignauia tradit.
Pro patria pugnans dare terga probrosa caueto:
Nanq; mori est melius, turpem quàm viuere vitam.
Leges atq; greges & haras arasq; tuêri
Armis, consilio, studio, virtute, decorum est.
Belligeras acies doctè disponere, magna est
Ars, atq; ingenij generosi nobile signum:
Sed pugnare loco digno, est heroica virtus,
Exemploq; alios in prælia iusta ciêre.
Moribus optatis vitam decorato modestam:
Ingenij dotes petulans lasciuia fœdat.
In primis oculos cohibere memento vagantes:
Supplicium visus tulit Autonoëius heros.
Iucundam sociam vitæ mortisq; foueto,
Vt videas casti dulcissima pignora lecti.

Artibus & cultis dilectos imbue natos,
Aſſueſcantq́ DEVM primo cum lacte timere.
Irati pelagi fremitus triſtiſſima res eſt:
Læta tamen, ſi tu muliebrem reſpicis iram.
O benè fœlicem, cui fida & fertilis vxor
Contigit: à ſuperis ſiquidem datur illa voluptas.
Cùm generis ſtirpem, proauos atauosq́ ſuperbo
Ore crepant alij: claro licèt ortus Achille
Eſſes, tu titulos prudenter comprime vanos:
Sola etenim virtus tribuit nomenq́ genusq́.
Aurea libertas tibi ſi conceſſa Parentis
Munere ſupremi, ſæuis ne redde Tyrannis
Temet mancipium: Sin verſa ſorte priori
Ius tibi diripitur, vicijs ſeruire caueto.
Pauper es & tenuis? ſpe triſtia damna leuato.
Diues & excellens? fortunæ fidere noli.
Qui DEVS eſt, & regna tenet cœleſtia, CHRIſtus,
Deijcere illuſtres, humilesq́ extollere nouit.
Si fortuna tuis votis aſpirat amica,
Turgiduli faſtus caueas implerier aura:
Sin tonat, & grauibus te pulſat iniqua procellis,
Fide DEO, & duro noli ſuccumbere fato.
Quid malè te crucies veluti Telamonius Aiax
Theſſalici arma ducis concedere iuſſus Vlyſſi?
Fortior affectus proprios qui vincere nouit,
Quàm quicunq́ alios didicit proſternere ferro.
Nec tu multa vora, temet nec rumpe bibendo:
Luxuria, tetrum eſt, turpi ſe velle necare.

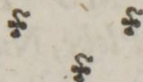
Funera multa Ceres, dat funera multa Lyæus,
Funera multa infert Venus insatiabilis Orco.
Ebrietas deforme malum, turpißima pestis,
Ingens multorum viciorum procreat agmen:
Cui si te dedas monstro, delirus & amens
Fias: nam nulla compescitur Ebrius arte.
Despice lurcones, & edaces effuge ventres,
Qui cupis Aoniæ pars esse benigna coronæ.
Escas nec laceres violenter more canino:
Quippè homines gestus commendat honestus edendi.
Vina sitim extinguãt: doctis gradus ille probatur.
Liberior Bacchus curas expellit amaras:
Heluones verò fuge, namq; beluatio mentem
Præcipitat, creat & rixas, & corpora perdit.
Dulcia non semper quæres ac mollia linguæ:
Nã stomachũ quoq; tetra iuuãt absynthia: quid quòd
Crebra animis noceant non cautis gaudia? fortes
Robustosq; viros labor efficit, artis & vsus.
Æqua tibi sit mens, hominẽ nec decipe quenquam:
Quodq; tibi nolis fieri, nulli improbus infer.
Iusticiam DEVS æternus demandat amandam,
Ipseq; non alia potiùs placatur acerra.
Nulla aconita nocent adeò vt scelerata venena
Peccati impuri: tu, qui sapis, eijce pestem.
Tutius est vndis & abysso mergier alta,
Quàm nimiùm squallens viciorum intrare sepulcrũ.
Sint procul à nobis vsuræ, furta, rapinæ:
Sæpè etenim maius gignunt lucra improba damnũ.

Mor-

Mortales sed cur cæci furta atq; rapinas
Ceu crimen damnant, vsuram vt numen adorant?
Magnificos inter fures, qui nomen honorant
Vsuræ, tenuesq; parant suspendere fures,
Ne sit grata tibi mora: nam sunt noxia turba,
Exuguntq; homines ficta sub imagine recti.
Ob leue delictum rixas committere noli:
Multa etenim hoc æuo faciasq; ferasq; necesse est.
Quod verò lædit mortales, ferre recusa:
Ipseq;, si pecces, censor tuus esse memento.
Vnius ob noxam pereunt sæpè integra regna
Peste, fame, & gladio: tu verò prouidus esto,
Ne facias quicquam, quod Numinis excitet iram:
Ira DEI siquidem nimis intolerabilis est res.
Diuitijs partis studeas fœliciter vti:
Nam fortuna viros frugales ornat amatq;.
Non Acolastus eris, non Euclio, si modus adsit
Omnibus in rebus, metasq; sequaris honestas.
Diuini seruis verbi, Christiq; ministris
Consilijs, opibus, fructu, succurre libenter.
Sanam qui tradit doctrinam, dignus habetur
Cui præstetur honos, reuerentia, victus, amictus.
Largã pande manũ: Christi nec neglige membra
Captiuos, ægros, viduas, lapsos & egentes:
Præcipuè curare scholas decet, vnde iuuentus
Erudienda DEVM discet moresq; modestos.
Doctiloquos vates tibi conciliare labora,
A quibus accipies nomen famamq; perennem.

Concutit & muros & turres longa vetustas:
Sola manet virtus monumentaq́ue fulgida vatum.
Linque malos, mens his nō grata est: fœdat Aëllo
Vngue, luto, rostro, quæ splendida munera dantur.
Quod meritum præstas ingratis, protinùs illud
In tenui vento liquidoq́ue in flumine pingunt.
Infamam alterius mendacia spargere noli:
Mendaces siquidem linguas manet vltio certa
Irascente DEO: nec sæua Calumnia regnum
Obtinet æternum, DEVS est si iustus & æquus.
Sermones vita fœdos & dicta nefanda:
Turpia quæ factu, sunt hæc quoq́ue turpia dictu.
Absit ab ore tuo reprobæ petulantia vocis:
Vir bonus & sapiens linguæ moderatur habenas.
Affectus ratione doma, nec inania vota
Volue animo, rerum fatuo detentus amore.
Quicquid ages, Vitæ normam proponito Christum:
Sic tibi non deërit mitis fortuna Deusq́ue.
Debile si mœsto corpus languore prematur,
Naturæ cultæ Medicina conuenit vti:
Sin animam lædit morbus lacrymabilis ægram,
Doctrina ex Christi cœlestem quære medelam.
Mens tibi cū titubat (quis semper sanus?) amico
Christi mandato prudens pete mystica sacra,
Ne peccatorum lethali percitus ictu,
Corporis atq́ue animæ facias miserabile damnum.
Linea cùm fuerit transacta nouissima vitæ,
Et tibi summa dies languentes claudet ocellos,
Trade

Trade lubens animam Christo, requiemq́; capesse
Extremam, placida fatorum lege solutus.
Corporis humani compago quandò resurget
Clarificata DEO, tunc tu quoq; mente resumpta
Egredieris humo gelida splendensq́; potensq́;
Æterna superûm deinceps victurus in aula.

ORATIVNCVLÆ ELEGANTES, EX BIBLICIS scriptis concinnatæ.

MOSES PRO POPVLO orans, Exod: 32.

TE rogo summe DEVS, teq́; obsecro fide Patrone,
Pectoris excipias anxia vota mej.
Peccauit populus, peccata grauissima fecit:
Constituit siquidem numina falsa sibi.
Auro (vah facinus, vah detestabile crimen)
Conflatos stulti constituêre deos.
O dimitte illis cæcam, DEVS optime, noxam:
Et flammas iræ fac moderêre tuæ.

Quòd si non facies, me dele prorsùs ab illo,
Dextera descripsit quem tua sancta, libro.
Nec memor esto mej, toto nisi corde dolentem
Suscipias populum progeniemq́ tuam.

ARON ET MOSES ORANTES pro Plebe, Num. 16.

SPirituum princeps, Deus ô fortissime diuûm,
Quem summum agnoscit terra polusq́ patrem:
Nùm peccante vno, rigidam commotus in iram,
Omnibus ex æquo trux inimicus eris?
Omnes nùm pariter tanget censura, nec vlli
Parces, si paucis mens sit iniqua viris?
O DEVS, esto memor propriæ pietatis, & in nos
Ne mittas iræ fulmina sæua tuæ.

ECCLESIA PRO NOTICIA DEI orans, Sapien. 16.

O Pater, hunc titulũ virtus tua magna meretur:
Semper enim patria tu pietate nites.
Tu DEVS es noster suauis, mitisq́ bonusq́:
Sermo tuus verus, dogmata vera tua.
Omnia disponis clementer, & omnia dextrè
Dirigis, & rectè cuncta vigere facis.
Quòd si peccamus, miseros errore retractos
Quàm tua maiestas sit luculenta doces.

Sin minùs erramus, ſcimus nos eſſe fauore
Ac nutu ornatos præſidioq́; tuo.
Te ſiquidem nouiſſe DEVM rerumq́; parentem,
Iuſticia eſt omni condecorata bono.
Iuſticiamq́; tuam complecti pectore puro,
Lucida directam pandit ad aſtra viam.

POPVLVS PRO LIBERATI-on orans, Iudic. 10.

EHeu nos miſeros : pudet, ah pudet addere plura:
Sed vicium noſtrum commemorare decet.
Peccatis noſtris te læſimus, optime diuûm :
Ante tuam faciem crimina noſtra patent.
Nam, quia te Dominum fœdis contempſimus auſis,
Intulimusq́; tuo numina cæca loco :
Ecce rei meritò ſumus omnes : nemo tribunal
Declinare poteſt, arbiter æque, tuum.
Redde igitur quicquid placet, & nos ritè coherce :
Cenſuraq́; tua facta patrata preme.
Intereà clemens auerte pericula mortis
Æternæ, & ſolita nos pietate iuua.

SAMSON ORANS PRO IVSTA in aduerſarios vindicta, Iudic. 16.

REbus in afflictis Rex ô inuicte, Deusq́;,
Omnia qui ſenſu diſcutis acta tuo :

Quæso, memento mej, sublataq; robora redde:
Redde mihi vires ingeniumq; meum.
Me DEVS exaudi, DEVS ô succurre roganti:
Nec rapiat præceps hæc mea vota Notus.
Vltio prompta meos, te vindice, subruat hostes:
Succumbat manibus dira propago meis.
Pro binis oculis mihi demptis fraude doloq;,
Vna vindicta stirps scelerata ruat.

REX ASA ORANS PRO DIVI- no præsidio, 2. Paral. 14.

SEu cœtu exiguo, turba seu deniq; grandi
Auxilium nobis suppeditare velis:
Vna eademq; tibi res est, DEVS optime, nanq;
In manibus virtus est operosa tuis.
Præsidio venias nobis, fortissime Regum:
Tu siquidem Dominus noster es, atq; DEVS.
In te speramus: te præside sumimus arma:
Tu reprobos poteris debilitare viros.
Ingentem petimus, non magno robore, turbam:
Multiplicem petimus parua caterua manum.
O DEVS, ô Patrone potens, hanc asſere causſam:
Nam cur mortalis te superabit homo?

REX IOSAPHA ORANS, 2. Paral. 14.

DVm cruce cōprimimur valida, curisq; malignis
Afficimur, fato conficimurq; graui:

Adte,

Ad te, ſumme DEVS, pia cordis vota leuamus:
Nanq; vides quantùm noſtra querela valet.
Nos pius exaudi, nos & ſaluare memento,
Diuinos titulos qui pietatis habes.
Quandò ignoramus quidnàm tentare decebit,
Conſilijsq; carent pectora noſtra bonis:
Hoc tantùm ſupereſt, oculis vt ad æthera panſis,
Abs te deuota mente rogemus opem.

ORATIVNCVLA IN AFFLICTIone, Tob: 3.

TV DEVS es iuſtus, tu iudex optimus æqua
Iudicij recti dexteritate vales.
Quicquid agis, clementer agis: veriq; tenacem,
Autoremq; boni te ſacra corda ſciunt.
O talis tantusq; DEVS, mea crimina dele:
Et memor eſto mei, meq; benignus ama.
Ah ne vindictam tetro de crimine ſumas,
Quo maculata mihi cæca iuuenta fuit.
Nec reminiſcaris quæ ſunt delicta patrata
Per me, perq; meum, carne iubente, genus.

ORATIVNCVLA IN Cruce, Tob: 3.

TE quia, ſancte DEVS, contẽpſimus, & tua iuſſa
Spreuimus, in nobis luxuriante malo:

Hæc iccircò reos direptio vexat & angit,
Et nostrum inuadit sanna probrosa caput.
Externæq; sumus vaga facti fabula genti,
Genti quæ nescit nomen opusq; tuum.
Iustus es, & censura tua est æquissima: nosq;
Factorum merita conditione premis.
Nam declinantes stultè tua iussa verenda,
Arbitrio nostro fecimus omne nefas.
Nec te syncero venerantes pectore, vocis
Ætheriæ gratos hausimus aure sonos.
Ergò mihi fiat, fieri quodcunq; iubebis:
Atq; voluntatis sint rata iussa tuæ.
Spirituiq; meo placidam concede quietem,
Possit vt optata mens mea pace frui.

MANASSES ORANS PRO peccatorum remissione, 2. Paral. 36.

PEccaui Domino, Domino peccaui, & eundem
Delictis læsi criminibusq; meis.
En, miser agnosco culpam facinusq; patratum:
Voluitur ante oculos improba noxa meos.
O DEVS esto mihi clemens, peccataq; dele
Hæc mea: nam medicus tu meus esse potes.
Me miserum ne perde virum, ne perde iacentem
Densis in tenebris carceribusq; necis.
Quoduis tolle malum, quemuis expunge reatum,
Qui peccatores iustificare potes.

Auspi-

Auſpicio cedat læto damnatio quæuis:
Et caput incingat gratia dia meum.
Eià age, da veniam, DEVS ô mitiſsime, lapſo,
Crimina confiteor qui mea cuncta tibi.
Mortales etenim miſeros audisq́; iuuasq́;:
Conuerſosq́; tua pro pietate beas.

IVDITHA ORANS PRO FOELICI rerum ſucceſsu, Iudith. 9.

TEſtamenta, DEVS, tua condecorare memento,
Promiſsumq́; tuum conſtabilire para.
Conſilium cordis tribuas & mentis acumen,
Desq́; mihi ſermo dulcis ab ore fluat.
Deniq; ſic moderare meos, DEVS alme, labores,
Vt tua permaneat ſanctificata domus.
Agnoſcant autem tua gentes robora, quòd ſis
Æternus Dominus, perpetuusq́; DEVS.

IVDITHÆ ORATIVNCVLA in arduo negotio, Iudith. 13.

RObora confirma, DEVS ô mea: daq́; labores
Communi eueniant vtilitate, mei.
Reſpice quicquid agā, ſimul & mihi dirige dextrā,
Vt, quod propoſui, perficiatur opus.
Ingere te mihi, magne DEVS: cœptumq́; guberna,
Vt ſacra ſcribatur lux hodierna tibi.

MAR.

MARDOCHÆVS ORANS PRO *liberatione ab imminente periculo, Hester: 14.*

PErcipe, summe Pater, querulo quas pectore voces
Edo: nec gemitus respue signa mej.
Placatus nobis esto, populumq́ benignus
Cerne tuum, & lectum, quæso, tuêre gregem.
Luctus fac nostros in dulcia gaudia vertas,
Qui proprio nutu vertere cuncta potes.
Nos verò eximia tua nomina laude feremus,
In nostro donec corpore vita manet.
Ora igitur noli nobis concludere, digno
Te qui conamur concelebrare sono.

HESTHERÆ REGINÆ ORA- *tiuncula pro liberatione, Hesther: 14.*

SVrge DEVS noster, nostrasq́ capesse querelas:
Afflictosq́ iuua, summe Patrone, tuos.
Ingruit hora nocens & lamentabile fatum,
Tenduntur q́ tuo retia torta gregi.
O DEVS, ô Regum Rex inuictissime, cunctos
Victrici dextra qui superare potes.
Hostibus è diris nos erue: daq́ salutem,
Ac animas nostras subtrahe, quæso, neci.
Et, tua carminibus lætis vt nomina pangam,
O mea sollicito corda dolore leua.

HIOBI CONSOLATIO SVB Cruce & afflictione, Hiob. 1.

DAnte DEO læti bona si suscepimus, an non
Tristia sumemus munera dante DEO?
Ex utero matris perueni nudus in Orbem:
Nudus & in tumulum mox properabo meum.
Optima quæque DEVS donauit, & abstulit idem
Iudicij recti iusticiæq; memor.
Quod Domino placuit qui regnat in æthere uasto:
Hoc rectè factum confiteatur homo.
Sit nomen Domini benedictum, nobile, fulgens:
Detur & æterno gloria vera DEO.

ORATIVNCVLA PRO LIBERatione, Esaiæ 37.

PErfaciles præbe, DEVS optime, vocibus aures
Nostris: & promptus paucula verba cape.
Sanctos pande oculos, fortunamq; aspice nostram,
Ac hominum cautus quælibet acta vide.
Hostibus è rigidis nos eripe: vimq; relide
Illorum, qui nos fraude doloq; petunt.
Sic celebrem Regem te noscent omnia regna:
Teq; colent vnum secula cuncta DEVM.

ORATIUNCULA CONTRA pertinaciam & securitatem, Esaiæ 63. & 64.

QUid permisisti, DEUS, ut nos deuius error
A vera eriperet conspicuaq; via?
Cur indurari fecisti pectora nostra,
Ne nos ornaret relligionis amor?
Quò timor ingenuus properauit & inclyta virtus?
Quò pietas animi? quo veneranda fides?
Nos, pater, aspicito clementer: & omine dextro
Hæredes regni condecorato tui.
Tu DEUS es noster: miseri nos, terra lutumq;:
Tu Rex es noster: nos tua turba sumus.
Sis igitur mitis, cœptumq; remitte furorem:
Crimina tuq; tuo nostra fauore tege.

ORATIUNCULA PRO AUXILIO diuino, Hierem: 17.

SAnus ero, si me sanum, DEUS, esse iubebis:
Saluum si facies, verè ego saluus ero.
A pietate tua mea pendet vita salusq;:
Nam mea tu solus gloria, laus & honor.
Te duce, firmus ero: duce te formidine nulla
Concutiar: nam me prouidus ipse regis.
Quòd si fortè mihi pœna exoriatur & angor,
Tu mihi præsidium spesq; salutis eris.

Qui me perturbant, hos tu confunde: nec ipse
Deflectam à verbo consilioq; tuo.
Me qui contristant, hos tu compesce: nec ipse
Dogmatis arguta voce carebo tui.
Aut auerte malos: aut contere prorsùs eosdem,
Si placida nolint relligione regi.
Arripiat prauos animos contritio duplex,
Duplicis vt pœnæ conditione ruant.

ORATIVNCVLA PRO vitæ emendatione, Hierem: 31.

ME castigasti, DEVS: & reprehensio iusta
Erudijt mentem, te monitore, meam.
Indomitus veluti sine lege iuuenculus errat,
Dum vitulabundus per iuga verna ruit:
Sic ego lasciuæ sectatus gaudia carnis,
Antetuli iussis dogmata falsa tuis.
Postquàm perdidici mores cognoscere mundi,
Iudicioq; tuo purius esse nihil:
Me tibi subieci DEVS optime, teq; rogaui
Vt mea lustrares flamine corda sacro.
Ergò meum conuerte animum, mentemq; serenam
Da mihi: nam te vno præside, iustus ero.
Tu siquidem meus es Dominus, meus atq; creator:
Idem tu viuis Rexq; Deusq; meus.

ORATIVNCVLA SVSANNÆ aduersus calumniam, Daniel: 13.

O DEVS, æterno qui numine cuncta gubernas,
Et iustis oculis abdita cuncta vides:
Omnia qui nosti præsentia, quiq; futura,
Qui quoq; præteriti temporis acta tenes:
Tu scis, tu cernis, mera quod mendacia dicant
Fraudes qui ponunt insidiasq; mihi.
Cumq; mihi semper fuerit mens conscia recti,
Et videam quales composuêre dolos:
Opprimor ecce graui caußa, fastumq; proteruum
Sustineo: Vsque adeò præualuêre mali.
Alme DEVS, succurre mihi: linguasq; dolosas
Destrue iudicio præsidioq; tuo.

ORATIVNCVLA LEPROSI, Matth: 8. Marc. 1.

ANgor me mentis, languor me corporis vrget:
Pectoribus resident gaudia nulla meis.
Hei mihi, quò vadam? totus me deserit Orbis:
Quis potis est medicus tanta leuare mala?
Tu, pie Christe, potes, si vis, me reddere mundum:
Tuq; potes curas attenuare meas.
Christe, mihi succurre precor: succurre vocanti
Christe DEVS: fœlix quē, bone Christe, iuuas.

DISCI-

DISCIPVLORVM ORATIuncula, Matth. 8.

INgruit aëreis tempeſtas horrida ventis:
Et furit interto vaſta procella freto.
En, concuſſa graui nauis tremit anxia fluctu,
Sollicitoſq́; omnes cura moleſta tenet.
Quis ferat auxilium? Rex ô Rex maxime Chriſte,
Erige te: morti turba propinqua ſumus.

CENTVRIONIS ORATIVNCVLA pro famulo ægrotante, Matth. 8.

NOn ego ſum dignus, tanto non aptus honore,
Vt tectum ſubeas, optime Chriſte, meum.
Vnum dic verbum, magno quia robore polles:
Confeſtimq́; potens expedietur opus.
Quiq́; meus morbo famulus vexatur atroci,
Spes mea ceu ſpondet, te duce ſanus erit.
Ipſe meis quicquam quòd ſi mandâro miniſtris,
Sollicito ſtudio protinùs illud agunt.
Te quantò citiùs rerum natura timebit,
Mandato vt fiant omnia, Chriſte, tuo.

CÆCI IVXTA VIAM ORANtes, Matth. 9.

CErnere quàm gratũ eſt Phœbej lumina vultus,
Atq; oculis clarum poſſe videre diem:
Tam nobis atrox res eſt & plena doloris,
Quòd noſtros oculos nox tenebroſa premat.

Lumina quis nobis reddet, tenebrasq́; fugabit?
Visum quis medicus restituisse potest?
Hoc præstare decus potis es, Rex optime Christe:
In manibus siquidem sunt sita cuncta tuis.
Nate DEI viui, Dauidis amabile germen:
Aspice nos miseros pro pietate tua.

ORATIVNCVLA PETRI NVtantis super mare, Matth. 14.

SIccis dum pedibus freta per sublimia vado,
Nutantem infido deserit vnda gradu.
Christe iuua, pie Christe iuua: mihi porrige dextrã:
Serua me: pereo, me nisi, Christe, iuues.

CANANÆA ORANS, Matth. 15.

SVmmi nate DEI, DEVS, ô Rex optime IESV:
Germine Dauidis qui generatus homo es.
Tu miserere mei, simul & succurre vocanti,
Dulce meræ nomen qui pietatis habes.
Respice me, votumq́; meum, pie suscipe IESV:
Et precibus iustis pondus inesse sine.
Si dapium micis saturantur sæpè catelli,
Concedas queso paruula dona mihi.
Non ego magna peto: quòd te decet, adde roganti.
Namq; rogare, meum est: attribuisse, tuum.

PVBLI-

PVBLICANVS ORANS,
Luc. 18.

PEccaui : piget & tædet conuexa tuerj
Cœli : ſed clemens, ô DEVS, eſto mihi.

LATRO E CRVCE,
Luc. 23.

IN regnum optatum cùm veneris, optime IESV:
Pro pietate tua, quæſo, memento mei.

STEPHANVS ORANS DVM
Lapidaretur, Act. 7.

OBruor : aſt illis peccata remitte patrata :
Clementerq; animam ſuſcipe, Chriſte, meam.

CHRISTVS ORARE DOCENS,
Matth. 6. Luc. 11.

LVcida, ſumme Pater, cui præbent æthera ſedem,
Sanctum ſic toto nomen in Orbe tuum.
Clara tui niteat maieſtas inclyta regni,
Imperio vt ſubſint omnia regna tuo.
Omnibus in terris tua fiat dîa voluntas,
Stellifera ſicut dicitur eſſe domo.
Dimenſum nobis noſtrum da pane diurno,
Spiritus vt ſano corpore ſanus agat.

Errores alijs veluti dimittimus ipsi,
Debita sit nobis nostra remissa velis.
Effice ne violet nostras tentatio mentes,
Nostraq; ne cæca pectora fraude ruant.
Erue nos hostis rigido de iure maligni,
Et procul à nobis omne repelle malum.
Quod petimus, fiat: quia tu viuisq; vigesq;
Æternus Dominus, perpetuusq; DEVS.

CANTIO MARIÆ VIRginis: Luc. 1.

MEns mea diuino iandudùm incensa calore,
Æterni Domini nomina sancta canit.
Spiritus atq; meus fœlici exultat amore,
Dum mihi seruator cernitur esse DEVS.
Aspicit ille suam famulam vilemq; ministram,
Et miseram patria pro bonitate iuuat.
Hinc omnis populi vox me feret vna beatam,
Humani generis semina donec erunt.
Nam mihi rem grandem Cœlestis præstitit heros,
Sanctum qui nomen solus & vnus habet.
Cuius perpetuò durat clementia: cuius
Perpetuò decorat dextera fida pios.
Quem penes imperiū, penes est quē summa potestas,
Et simul inuictæ robora dura manus.
Dissipat ille malos, cœtus dispergit inanes
Pectore qui tumido verba superba crepant.

Detrahit ille feros excelsa sede Tyrannos:
Mansuetos animos sorte fauente beat.
Dona pijs tribuit sublimia: deserit idem
Prauos, quos mentis friuola cura trahit.
Promißiq; memor placidis nos excipit vlnis,
Qui sumus Isacidæ sancta propago domus.
Hoc equidem patribus nostris promiserat olim
Rex ille omnipotens, omnipotensq; DEVS.
Cuius honorificum nomen reuerenter amabunt,
Qui fidei rectæ dogmata vera probant.

SIMEON, Luc. 2.

NVnc, DEVS alme, tuum solue ministrum
Carcere corporeo.
Daq; mihi pacem, daq; perenni
Posse quiete frui.
Nam tua verba meo, magne Patrone,
Corde recepta manent.
Luminibusq; meis cerno salutem
Cœlica ab arce datam.
Mißus enim Mundo CHRISTVS Iēsus
Munera pacis habet.
Gentibus hic præbet lumen amicum,
Eximiumq; decus.
Idem Israëlis gloria fulget,
Conspicuusq; nitor.
Gratia, CHRISTE, tibi cum Patre summo,
Flamine cumq; sacro.

PRECATIONES QVOTIDIANÆ.

PRO BONO DIEI auspicio.

MAgne Pater, Cœli Rex inclyte, conditor Orbis,
Fac mihi lux isthæc conuenienter eat.
Et mentem, linguamq; meam, vitamq; guberna,
Vt tua pacato pectore iußa sequar.

AD CHRISTVM DOminum.

DIspellit nitidus tenebrosas lucifer vmbras,
Soleq; lux fulgens exoriente datur.
Cordibus è nostris densas, ô Christe, tenebras
Excute per verbi lumina clara tui.
O Patrone potens, concede rogantibus, vt nos
Protegat Angelici fida caterua chori.
Te mediatorem nobis præbere memento,
Nos iuuet vt summi gratia dîa Patris.

VOTVM LABOrantis.

MOre ego dum solito mentem corpusq; fatigo,
Me rege præsidio, Christe benigne, tuo.

Tu nisi conatus nostros disponis & ornas,
Non facit officium mens úe manus úe suum.
Ætherio quòd si tu nos spiramine reples,
E studijs nostris nobile surgit opus.
Ergò ades, & mecum, dulcissime Christe, labora:
Nam fortuna tua, stat mea tota, manu.

CONSECRATIO mensæ.

OMnia qui sancto, Deus optime, numine pascis,
Pasce libens donis corpora nostra tuis.
Protegat & famulos tua nos sanctissima dextra,
Te Dominum ut verè pectora nostra colant.

ALIA MENSÆ CONsecratio.

OMnia qui pascis viuentia, maxime rerum,
Et genus humanum fautor amicus alis:
Esto pius nobis pastor, gratoq; fauore
Pronus nos decora qui tua membra sumus.
Serua animas nostras puri dulcedine verbi,
Et veris orna corpora nostra bonis.

GRATIARVM ACTIO pro victu.

DIcimus ore tibi grato, DEVS vnice, laudem,
Corpora qui largo munere nostra foues.

Pasce

Pasce etiam æterno sacri nos nectare verbi,
Degat vt in membris mens benè sana suis.

ALIA GRATIARVM actio.

DIcimus, ecce, tibi meritas, pater optime, grates,
Qui nos fidus alis, mitis & vsquè foues.
Concede vt studio te puro ritè colamus,
Nostraq; sint verbo dedita corda tuo.
Nam tu cum Nato & sancto Spiramine regnas
Æternus Dominus, perpetuusq; DEVS.

PRECATIO MERIdiana.

E Medio spargens sua lumina Phoebus Olympo,
Exhibet humano commoda multa gregi.
Christe decus Cœli, Mundi sol, maxime Christe,
Ingere pectoribus dogmata sancta pijs.
Solis vt ætherij tellus grato igne calescit,
Pectora sit vigeant Flamine nostra sacro.

VOTVM VESPERtinum.

SOl abit, & tenebras nox humida spargit opacas:
Nos, quæso, illustra lumine, Christe, tuo.
Auspice te Soles abeunt, redeuntq;: suasq;
Continuant aptè noxq; diesq; vices.

Christe DEVS, stabiles animos tu redde tuorum,
Vt dulci exultent lucis amore tuæ.

PRECATIO CVBITVM euntis.

O Pater, omnipotens rerum seruator & autor,
Nocte sub hac tutor prouidus esto mihi.
Pelle procul Stygij fraudesq; artesq; Draconis,
Vt somno leni tempora noctis eant.

PRECATIO NOcturna.

EVigilo, cedunt cum molli somnia, somno:
Vt legi inuigilem da, DEVS alme, tuæ.
Te sine, turbatur tenebris sapientia nostra:
Te sine, mens mœsto victa sopore iacet.
Mortales igitur miseros, ô summe creator,
Diuini radijs Flāminis, oro, iuues.
Spiritus, ecce, tuus nostri est medicina doloris:
Fonte vel hoc vno gaudia vera fluunt.

EVCHARISTICON in DEVM.

PEctore syncero summum celebrate parentem:
Atq; hilari verum voce sonate DEVM.
Hoc opus in primis sanctum est: hoc vtile cunctis,
CHRISTI qui dici viuida membra volunt.

Grande

Grande DEI Numen sanctorum corde quiescit,
Et placidos motus sensaq; recta creat.
Nobilis inde fides oritur, fideiq; potestas,
Quæ facit vt resonent carmina sacra pij.
Carmina sacra pij meritò resonare laborant:
Debetur vero gloria tanta DEO.
Nam DEVS est solus vitæ dator atq; salutis:
Auspicio CHRISTI dat Pater ista bona.
Qui sine præsidio CHRISTI se sperat ad astra
Venturum, in Satanæ squalida regna ruit.
Propterea CHRISTVM mediatoremq; ducemq;,
Et cum Patre DEVM, nostra Thalia canit.
Surgite magnifici proceres, patresq; verendi:
Surgite vos iuuenes, Pieridumq; chori.
Surgite matronæ præstantes, surgite Nymphæ,
Vestraq; sublimi pandite corda DEO.
Aspicite inuictum Regem, summumq; monarcham,
Quem Dominum agnoscunt sydera, terra, fretū.
Hic est ille, bonos æquo qui iure tuetur
Patronus clemens, munificusq; pater.
Hic est ille, malos rigida qui lege coërcet
Iratus iudex, terribilisq; DEVS.
Vt DEVS est facilis studio votoq; piorum,
Prauorum incœpto sic solet esse grauis.
Quin igitur mecum fœlix Ecclesia surgis?
Agnoscisq; DEI nomina sancta tui?
Lætor & exulto quoties me Spiritus vrget
Æthereus magnum glorificare DEVM.

Præci-

Præcipuè verò nunc ardua iubila tollo,
Sentio dum viui robora magna DEI.
Ille meam decorat vitam mœrore repulso:
Ingenij renouat lumen & ille mei.
Ite procul curæ mordaces, ite querelæ:
Fortunæ nostræ est portus & aura DEVS.
Nobile formetur dulci testudine carmen,
Doctis quæ fidibus condecorata sonet.
Auratæ accedant citharæ, quæ pectora culta
Dulcisonis modulis exhilarare queant.
Quicquid terra fouet, quicquid versatur aquarum
Gurgite sub liquido, quicquid Olympus habet:
Illud honorati lætetur amore Patroni,
Atq; creatorem laudet ametq; DEVM.

AD IESVM SER-
uatorem.

O Quàm dulce tuum, IESV mitissime, nomen,
Qui medijs reficis pectora mœsta malis.
Vt rosa constrictum cor matutina relaxat,
Languenti sic es tu medicina mihi.
Tu medicina mihi suauis, suauissime IESV:
Rebus in aduersis, te Duce, victor ero.
Abs te proueniunt æternæ gaudia vitæ:
Vitaq; præsidio nostra beata tuo est.
Hoc ego dum meditor munus, dulcissime IESV,
En, mihi cor totum flagrat amore tui.

Hoc in amore mori certum eſt: mors illa beata,
CHRISTO animas noſtras quæ ſociare poteſt.

DE COMETARVM
frequentia.

ÆThere ſublimi quare tam ſæpè Cometæ
Fatali apparent lumine terribiles?
Quid notat hic ignis? quid ſignat noxia flamma?
Quid facies Cœli tam truculenta docet?
Non ego ſum tantus, non ſunt mihi munera tanta,
Qui decreta queam prodere mira DEI.
Si tamen eſt licitum myſteria pandere pauca,
Pectoris, en, promptus ſenſa recludo mej.
Terras atq; fretum cœleſtis territat ira,
Ira timenda malis, non metuenda bonis.
Regna gemēt, populus murmur dabit, arduus æther
Mugiet, & paſſim lis inimica ſtrepet.
Magno langueſcet mœrens Eccleſia luctu:
Tantus erit gemitus, tam dolor acer erit.
Magno tabeſcet nutans Reſpublica lapſu:
Vſque adeò proprio robore fracta ruet.
Nemo DEI fugiet dextram, qui mente doloſa
Inſtructus prauum commeditatur opus.
Hei mihi, cur multos vario ſtratagemate iuſtos,
Conniuente DEO, turba profana premet?
Territa mens refugit miſeros euoluere caſus
Mortalis vitæ, luctificosq; dies.

At

At tu, summe DEVS, cohibe crudelia fata:
Et serua Reges magnanimosq; duces.
Electisq; tuis da veræ munera pacis,
Quodq; nequit Mundus suppeditare bonum.
Nos tibi pro meritis placidißima vota feremus:
Seruiet & laudi nostra Camœna tuæ.

ODÆ SOLENNES, QVAS IPSE AVTOR AD HARMOnias testudineas, & citharæ concentus, decantare consueuit.

AD DEVM PAtrem.

STirpis humanæ Pater, & creator
Omnium rerum, simul & salutis
Et meæ vitæ decus, & meorum
Cura laborum.
Sis mihi fidus misero Patronus
Et gubernator vigilans, dolorum
Dum premor fluctu grauibusq; vexor
Obuiıs vndis.
Tu meam doctis poteris leuare
Motibus cymbam, Boreæq; duri

Murmur horrendum benè mitigare
Solus & vnus.
Namq; tu regnas DEVS, & perenne
Est tibi nomen: tibi sunt ministri
Angeli sancti: tibi seruit vnj
Totus Olympus.

AD CHRISTVM SERuatorem.

O CHRISTE, qui me præsidio iuuas
Forti, nec vnquàm me miserum orphanum
Durus relinquis: quàm potenti
Me regis vsquè fauore, & vsquè.
Submitto totum me tibi: me tibi
Trado ministrum: tu mihi dexteram
Præbes benignam, meq; sano
Consilio placidus gubernas.
Haud nescius sum quàm tua bonitas
Fœlix nitiscat, qui cupis & iubes
Vt ocio turpi relicto
In studijs licitis moremur.
Cognosco quàm me diligis & foues
Clemens patronus: nec sinis vt ruam
Fato nocenti, Dæmonumq;
Insidijs vapidis petitus.
Hæc caußa cogit me, rationibus
Æquis vt ad te confugiam fide

Firma, DEVS qui cum Parente,
Flamine & ætherio, es perennis.
Quod restat ergò, sanguine me tuo
Munda vocantem, Nate DEI, DEVS:
Et mortis extrema sub hora
Me sociare tibi memento.

AD SPIRITVM sanctum.

SVmmi parentis lucide Spiritus,
Reple tuorum corda fidelium:
Tuiq; amoris fac perennes
Igniculos in eis micare.
Qui linguärum multiplici sono
Sparsas per Orbis cognita climata
Gentes, potenter congregasti
In fidei placida vnitate.
Donante CHRISTO, tu monitor venis
Doctorq; noster rebus in omnibus,
Quas scire debent ad salutem
Pectora sancta tibi dicata.
Cantamus ergò carmine te sacro,
Qui Trinitatis tertia diceris
Persona, nec non Vnitatis
Viuificus vigor & potestas.

PRO PACE.

RErum creator omnium,
DEVS deorum maxime,
Pacem dato nobis tuam,
Vt dextera tuti tua
Tibi canamus gloriam.
Nam nemo viuit aut viget
Te præter, ô Rex optime,
Qui nos queat defendere:
Tu nempè noster es Pater,
DEVS q; noster vnicus.
O corda nostra cœlico
Comple benignus munere,
Flatusq; sancti robore,
Ne Dæmonum fracti dolis
Dirum ruamus in scelus.
Peccata qui volens amat
Turpiq; gaudet crimine,
Ab Angelis contemnitur
Bonis, remißio nisi
Per gratiam fiat DEI.
DEVS suos ab omnibus
Mundare sordibus potest:
CHRISTI cruore viuido
Procedit hæc serenitas
Iucunditasq; libera.

Nam noſtra ſanctus Spiritus
Cùm corda nutu cœlico
Mouere conatur, Patris
Sentimus omnes gratiam
Et Filij clementiam.
Hæc Trinitatis æquitas,
Et Vnitatis claritas,
Mentes fidelium bonas
Aduerſus omnes inferos
Suſtentat omni tempore.
In pace nos ergò tua,
Potens DEVS, quieſcere
Depoſcimus, ne retia
Curramus in nocentia
Mortis doloſq; Dæmonum.
Qui ſolus es fortiſsimus,
Qui ſolus inuictiſsimus,
Aduerſus hoſtium minas
Defende nos ſeruos tuos,
Firmamq; da conſtantiam.
Videte, quàm clemens DEVS
Omnes iuuet, qui pectore
Fido preces fundunt pias.
Huic ſit perennis gloria,
Et laus per omne ſeculum.

PRO ILLVMINATIONE ſpirituali.

O DEVS, lucis dator & creator,
Ore qui CHRISTI cupis eſſe notus
Gentibus terræ, populisq; cunctis
Totius Orbis:
Cordibus noſtris radios potentes
Spiritus ſancti pius infer: atq;
Nos tuum caſtæ rege veritatis
Lumine cœtum.
Verba ſublimi tua luce fulgent,
Et pios ducunt animos ad altas
Cœlitûm ſedes, tribuuntq; blandæ
Munera pacis.
Pelle fallaces igitur tenebras,
Et feras laruas Stygij Tyranni
O DEVS pulſa, veterisq; robur
Frange Draconis.
Surge, quid torpes generoſe ſanguis?
Fac DEO vero placidè acquieſcas.
Summus hic Rex eſt, hominesq; clara
Luce gubernat.

PRO REGE, REGINA, REGIA SOBOLE, & ſtatibus Regni Daniæ.

O DEVS qui Rex Dominusq; ſummus
Omnium es Regum: placidus capeſſe

Verba quæ fundo, mea nec repelle
Candida vota.

Danicum Regem nitido fauore
Mitis exorna, celebriq; nostram
Luce Reginam decora, atq; eorum
Protege stirpem.

Da viris doctis benedictionem
Cœlicam, serua populos & omnes
Incolas Regni, statibus benignus
Omnibus est.

Omnibus fulgens tua sit voluntas,
Vt tibi puris animis probemur,
Et tuum nomen studio modesto
Ritè colamus.

Templa te cantent, resonent Lycæa:
Quippè tu regnas Deus vnus, atq;
Imperas: tu das, adimisq; solus
Regia sceptra.

Tu decus mentis, sapientiamq;,
Prosperos casus, & honesta legum
Iura das: amplo siquidem nitescis
Munere diues.

Diues & terra, pelago, poloq;
O DEVS: fœlix, tua qui beata
Iussa sectatur, memoriq; verba
Mente reponit.

LIBER PIARVM PRO ECCLESIA fidelium.

O Trinitas purißima,
Et vnitas amplißima:
Tu summus es Rex, & DEVS
Inuictus omni seculo.
Nil tam graue est & arduum,
Quod non tuæ potentiæ
Substet: tuis nam nutibus.
Creata aguntur omnia:
Sol, Luna, Stellæ, sidera,
Et spiritus parent tibi:
Parent tibi terra & mare,
Et quicquid vspiàm viget.
Tu talis & tantus DEVS,
Ecclesiam sanctam foue
Nutu tuo atq; cœlici
Synceritate dogmatis.
Verbum sacramentis tuum
Coniunge puris, vt pij
Vero fruantur munere,
Fideq; viuant florida.
Cedant doli fanatici,
Cedant strophi sophistici,
Cedant furores Turcicj,
Cedantq; vafri dæmones.
Nam summus es Rex & DEVS
Inuictus omni seculo,

O Tri-

O Trinitas purißima,
Et Vnitas amplißima.

AD DEVM GRATIARUM actio.

MEns DEVM lauda mea ſempiternum,
Et ſonum gratum celebri Patrono
Ede teſtudo, varijs bonisq́;
Callida neruis.
Hic enim Rex eſt hominum, Paterq́;
Optimus, qui nos iuuat & beato
Suſtinet verbo: DEVS hic in alto
Regnat Olympo.
Fidus hic fulget ſimul atq; verax:
Neminem fallit, ſed amanter omnes
Candidas mentes fouet, & potentj
Lege tuetur.
Lege pupillos viduasq́; recta
Munit, & cœtus miſeros benigna
Dextera ducit: reprobosq́; firmo
Iure coërcet.
Principis tanti imperium carebit
Fine: nam ſemper Deus hic perennis
Vixit, & viuit, reliquoq́; clarus
Tempore viuet.
Blanda teſtudo, fidibus remißis
Subtice: nam quis poterit Parentis
Optimi laudes ſatis, atq; mira
Facta ſonare?

AD CHRISTVM SERuatorem.

STirps optimi DEI, DEVS,
Fili Mariæ Virginis,
Fidelium Rex maxime,
IESV patrone: in hoc meum
Cor te tuo Flatu moue,
Fœliciterq́ permane.
Nam te meum desiderat
Pectus: sitit te mens mea,
O CHRISTE, qui suauissimum
Præstas pijs solatium,
Quos cura torquet & dolor,
Et seculi molestia.
Veni ergò IESV candide,
IESV veni dulcissime,
Et spiritu præcordijs
Infunde te meis sacro.
Nam terra vt vndis arida
Blandè fouetur mollibus:
Sic muneris dulcedine
Tui peto fouerier.
Tu nempè robur es meum,
In grandibus periculis:
Tu turris inuictissima,
In anxijs doloribus.

AD CHRISTVM, PRO SANCTI amoris inspiratione.

QVantùm pudica sponsa
Sponsum suum venustum
Amat: tui fauore
Tantum mea hæc calescit
Anima, ô benigne IESV
Meum vnicum leuamen.
Et sponsus vt fidelis
Sponsam suam pudicam
Per coniugale votum
Complectitur fouetq;:
Sic & tui calore
Verbi meam peruris
Mentem, tuoq; flatu
Meas cremas medullas,
Vt cor meum suauj
Libidinetur aura
Legis tuæ. Voluptas
Hæc me, precor, prehensum,
Hoc dum morabor Orbe
Inter graues dolores
Et anxios labores,
Totum occupet voretq;.
Nam, cui tuos amores
Amabilesq; flammas,
O Christe Nate summi

Dei, patrone noster,
Immittis, ille vani
Fraudes dolosq; tetros
Mundi nihil moratur:
Sed in tui caloris
Dulcedine & vigore
Lætatur vsquè & vsquè,
Prorsusq; carne spreta
In te mori præoptat,
Vt Spiritu nitescens
Cœlo locetur alto.
Quanta ô beatitudo
Foueri amore sancto,
Et fata post suprema
Faciem DEI videre?
Fac ergò, Christe IESV,
Tui vt benigni amoris,
Et nunc & omne in æuum
Sim gratia repletus:
Tu nam Deus perennis
Cum Patre, cumq; sancto
Flatu, imperas, & vnus
In Trinitate regnas.

DE STVDIO virtutis.

NIl virtute potest homini contingere maius:
Nam vis mortales copulat illa DEO.

Tollito

Tollito virtutis ſtudium morumq́ nitorem,
Protinùs emerget lurida barbaries.
Quiq́ homo iam fuerat, probitatis luce relicta
Indelibatæ, bellua turpis erit.

AD SPIRITVM ſanctum.

SPiritus ſummi Patris atq; Nati,
O DEVS, pura rege corda luce
Noſtra: nec preßas animas ſupremo
Tempore linque.
Nos foue verbo miſeros potenti:
Et pios motus, ſimul & calores
Mentibus noſtris, velut ignis ardens,
Ingere caſtos.
Nempè tu mentes hominum piorum
Gaudio dulci reficis: docesq́
Quàm potens in nos ſit amœna ſummi
Gratia Patris.
Cantibus noſtris igitur ſonamus
Te Patris Natiq́ vigor perennis,
Qui bonos cœtus ſacer aduocatus
Iungis & ornas.

DE DEI IN HOMInes amore.

SIt licet indomito traiectus amator amore,
Et veneris totus ferueat igne ſuæ:

Non tamen ille poteſt tanto flagrare calore,
Dilectamq; ſuam tanta adamare fide:
Quanto animas noſtras complectitur ipſe fauore
Optimus, æternus, munificusq; DEVS.
Et quis adhuc dubitat cur miſſus ab æthere ſummo
CHRISTVS pro nobis victima factus erat?
Cùm ſponſi æterni tantos contemplor amores,
Mundi delicias arbitror eſſe nihil.
Munde immunde, vale: mihi tu, dulciſſime IESV,
Afflicto requiem ſuppeditare potes.
Si ſine te fuero, vita hæc certiſſima mors eſt:
Sin tecum fuero, mors mea vita mera eſt.
Mors mea vita mera eſt ſolo te, Chriſte, datore:
Principe ſub tanto quàm mihi dulce morj?

DE HOMINIS EXITV AB hac mortali vita.

CVm moriar, maſſamq; meā mens libera linquet,
Corpus vt hoc luteum eſt, ſic ego puluis ero.
Diſſociabuntur per mortem frigida membra:
Et nihil hoc fiet, quod fuit antè nihil.
Hoc ita procedet: nam Mortis tantus amaror,
Viribus vt ſoluat corpora cuncta ſuis.
Mens mea cum Chriſto viuet, ſemperq; vigebit:
Chriſtus enim ſancti vita beata gregis.
Hic animas noſtras potis eſt ſeruare benignè:
Has etiam placidè lætificare poteſt.

Nec

Nec tamen hoc ſemper corpus tellure premetur,
Subq; ſolo gelido triſte iacebit onus:
Sed veluti cineres vbi commiſcentur arenæ,
Artifici ſurgunt ſplendida vitra manu:
Puluere ſic noſtri clariſſima membra reſurgent
Sub manibus magni viuificata Dej.
Tunc ego cum Chriſto ſapiens iuſtusq; niteſcam,
Hisq; meis oculis ipſe videbo Deum.
Ergò tibi grates ſoluo dulciſſime Chriſte,
Chriſte Deus qui das munera tanta mihi.
Luſtrabo faciemq; tuam vultumq; ſerenum,
Quandò relinquentur cæca ſepulcra mihi.
Chriſte veni, citò Chriſte veni, dextramq; potentem
Exere: tu ſolus me releuare potes.
In tumulum paruum ponatur vile cadauer:
Tu conſerua animam, Rex generoſe, meam.
Tempus ad optatum dulcem mihi cede quietem,
Inq; tuo fac me viuere poſſe ſinu.
Lætus vt exurgam, da Rex mitiſſime IESV:
Et pietate tua crimina noſtra tege.
Nam cum Patre tuo, ſimul & Spiramine ſancto,
Vnus es, & verus, perpetuusq; DEVS.

